

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

«Ο Ροβέρτος; Κέρ, χαμογέλασε:

«Ποιν, λοιπόν, είλε, πρέπει να αλλάξω και ο εγγενής ζωής είναι προσηλαστικός και έχει λάβει όλα τον τα μέτρα... Μου φάνετα δὲ ὅτι συντάσσει ζωική τη σιγῇ αὐτὴ στρατὸ ἀπὸ ἀνομιῶν ζωηζόντων, ὡς ὅσοις θὰ σὰς παίζουν πολὺ ἀσχημα παιχνίδια.

— Μα, τὸν ἀνάνθηνο στέφανο!... Αὐτὰ ποὺ μοῦ λὲς εἶνε σπονδαῖν... Μα, ποὺ τὰ ἐμάθες ἐσὺ...

— Με πληρώνετε, ἰσχυρῇ, γὰρ νὰ βλέπω καὶ βλέπω, ἀπάντησε με προσποιητῇ ταπεινοφροσύνῃ ὁ Ροβέρτος Κέρ.

«Ο κοινοσταυλὸς; μοιρομύσσε τότε θυμωμένως γυρίζοντας πρὸς τὸν Γερμανὸν Ἑρμάνον:

«Ξεφορτώσου με μετὰ τοὺς μαντῆς σου, Κορώνουν οἱ ἄντρες σου; Κάψε τους γὰρ ἑσταθόν! Φύγε... Κι' ἂς ἐμπῇ ὁ Σπατατόν.

«Ο Ἑρμάνος ἔφυγε γάνοντας ὑποζύσεις καὶ ἀμέσως μπήκε μετὰ ὁ Σπατατόν. ἱταλὸς ἀρχηγὸς ὁλοφρόνως ἀπ' τὴ Νεάπολι, με γρίζοντες χρυσοὺς στ' αὐτὰ καὶ χαλοστρόφον μοιτάζι. Ἀφοῦ ὑπεκλίθη δύο-τρὶς φορές εἰς τὸν κοινοσταυλόν.

«Ἐξέλαν, αἰχμαλωτίσαμε ντόν κατέργαρος αἰρέτιζος!

— Νὰ κρεμαστοῦν! διάταξε ὁ Μοιρομάνσ.

«Ὅσοι ἀγκαλάτε ἐξέλαν... Με τοὺς ντόν ὅμως κατέργαρος ἐπάγει καὶ οἶνα νέα κοπέλλα, οἶνα ὡ ραῖα κοπέλλα, οἶνα μελέλλα γαργαῖα, μελέλλα... Οἶνα ἀτζέλο, ἀληθινὸ ἀτζέλο!...

— Νὰ κρεμαστῇ καὶ ὁ ἄγγελος αὐτὸς! διάταξε καὶ ὁ κοινοσταυλός. Φύγε τώρα, Νόρθη ἄλλος.

«Ο Σπατατόν ἔφυγε καὶ σὲ λίγο μπήκε μετὰ ἑνὶς θεολογικοῦ ἑμποῦ, κοκκιλάρας, με μαζονῆς μοιτάζες. Τὸν ἔφεραν Ζιλ' Ὀρντόνιο Λοῦξ' Ἐσχαλιότα καὶ ἦταν ἀπ' τὴν Ἰσπανία. Ὁ δὸν Ζιλ' ῥήτησε ἀπ' τὸν κοινοσταυλὸν καὶ τὸν διορίσθη ταμὴα τοῦ σώματος ποὺ διηρῶν. Ὁ Μοιρομάνσ ῥήτησε γὰρ αὐτὸ τὴ γνώμη τοῦ Ροβέρτου Κέρ. Ὁ Ροβέρτος συνήγορησε ὑπὲρ τοῦ Ἰσπανίου καὶ ὁ κοινοσταυλός ἐδέχθη τὸν διορισμό. Ὁ δὸν Ζιλ' ἔφυγε ἔτσι κατευχαριστημένος, με τὸ πρόσωπο φωτοβολὸ ἀπὸ χαρὰ.

Στὸν ἀνταβλάσκον δὲν ἔμνε πλεόν γὰρ νὰ παρουσιαστῇ στὸν κοινοσταυλὸν παρὰ ἑνὶς ἀκόμη σπαθοφόρος ἀρχηγὸς σώματος, ἑνὶς Πιζαρόδος, αἰκνόνον στὸ ὄνομα Χαίρε Μαρία! Τὸν ἔφεραν ἔτσι γιὰτὶ συνήλθε σὶς ὁμιλίες του νὰ ἀναφέρῃ διαρκῶς τίς δύο αὐτὲς λέξεις.

Τὴν στιγμή ὅμως ποὺ θάμνανε ὁ Πιζαρόδος ὁ διαγγελεύς τοῦ κοινοσταυλὸν πλησίασε τὸν Μοιρομάνσ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐξοχότατε, ἐβόησε ἑνὶς ταχυδρόμος τοῦ Βασιλέως.

— Ταχυδρόμος ἀπ' τὸν Βασίλει! εἶπεν ὁ Μοιρομάνσ, νὰ ἐπὶ σέλην ἀμέσως.

«Ο διαγγελεύς πλησίασε τότε στὴν εἴσοδον καὶ ἀνέγγειλε τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως ταχυδρόμου:

— Ὁ κύριος ὑποκόμης Νοῦξ!

«Ο Νοῦξ ἐνεφανίσθη συγχρόνως στὴν εἴσοδον καὶ ἐχαίρετῃς τὸν κοινοσταυλόν μ' ἐγγενεία καὶ κοιφότητα.

— Θεέ μου, φώναξε ὁ Μοιρομάνσ μὲ τὸν εἶδε, ἔλατέ νὰ σὰς φέρω στὴν ἀρχαία μου γ. ὑποκομή. Ἐκαμε πολὺ καλὰ ὁ Βασιλεὺς ποὺ ἔστειλε σὰς καὶ ὄχι κανένα ἄλλον. Δὲν σηκώνουμαι νὰ σὰς ὑποδεχθῶ γιὰτὶ μοῦ ποιεῖ τὸ πόδι. Εἶμαι καρφωμένος: ἐξ αἰτίας τοῦ στήν πολυθρόνα μου, ὅπως θὰ εἶμαι μεθυσμένο στὸ φέρετρό μου!.

— Ἐμαθα τὸ δυστύχημα ποὺ σὰς συνέβη, ἐξοχότατε, εἶπεν ὁ Νοῦξ καὶ λυπήθηκα πολὺ. Εὐτυχῶς εἶσθε καλύτερα.

— Ναι, ὁ Βασιλεὺς εἰξε τὴν χαλοσύνη γὰρ μοῦ στείλῃ τὸν Ἀμφρόσιο Παρὲ γὰρ νὰ με θεραπεύσῃ, μὰ αὐτὸς ὁ χρῆστιανὸς με βασανίζει πολὺ με τὴ διατα στὴν ὁσρία με ὑποβάλλει. Ἀς εἶνε ὁμως... Ἀς τ' ἀφήσουμε αὐτῷ. Ἐξέρετε ὑποκομή πὺς εἶμαστε λιγάκι συγγενεῖς ἐκ τῶν γυναικῶν;

— Ναι, ἐξοχότατε, τὸ γνωρίζω. Αὐτὸ μοῦ δίνει τὴν...

— Τὴν στιγμή αὐτὴ ὁ γοιμαρτεὺς τοῦ Μοιρομάνσ, Ροβέρτος Κέρ, ἄνοιξε μὰ μυστικῇ πόρτῃ καὶ ἐξηφανίσθη.

— Καθίστε ὑποκομή, εἶπεν ὁ κοινοσταυλός στὸν Νοῦξ. Με συγχωρεῖτε ποὺ σὰς ὑποδέχομαι στὴν αἰθούσα αὐτὴ ποῦναι μὴ λον στρατόνας. Ὅταν γερῶσι κανέναν, ἔξερετε, δὲν φροντίζει καὶ τόσο γὰρ τὴν πολυτέλεια.

«Πάντοτε φιλόδοξος! ἀσέφθηκε ὁ ὑποκομή.

— Θὰ εἴστε πολὺν κοινομαρμένος, εἶπεν ὁ κοινοσταυλός.

— Ναι, ἐξοχότατε, ἐκαμα δεκαπέντε λευγὸν δρόμο. Χτὲς κοιμήθηκα στὴν ἐπαύλιν τοῦ μαρκήσιον Βάζα.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τὸ πρόσωπο τοῦ Μοιρομάνσ σκυθρωπώσατε.

— Εἶδτε τὸν μαρκήσιον; ρώτησε.

— Ἦταν ἐκεῖ; Σὰς ἐδέχθη ἀμέσως;

— Ναι, τὸν εἶδα, ἐξοχότατε. Μόλις ἡ θαλαμηπόλος τοῦ τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα τοῦ Βασιλέως μ' ἐδέχθηκε ἀμέσως.

— Ὅστε βρίζεται στὸν πύργον;

— Μάλιστα, ἐξοχότατε.

— Ναι... ἔχει καλὸς. Καὶ τί μοῦ ῥέρετε ἀπὸ τὸν Βασίλει;

— Ἐνα διάγγελμα, ἐξοχότατε, ὁμοιο μ' αὐτὸ ποὺ παρέδωσα στὸν μαρκήσιον Βάζα.

Συγχρόνως ὁ Νοῦξ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόλπον του καὶ παρέδωσε στὸν κοινοσταυλὸν τὸ βασιλικὸ διάγγελμα λέγοντας:

— Ἴδον ἐπίσης, ἐξοχότατε, καὶ μὰ ἐπιστολὴ γὰρ σὰς.

— Ἐπιστολὴ; Ἀπὸ ποιόν;

— Ἀπ' τὸν μαρκήσιον Σίμων Βάζα.

«Ο Μοιρομάνσ ἀγρίωσε, τὰ μάτια του ἀστράψαν.

— Ὁ μαρκήσιος Σίμων Βάζα, εἶπε, εἶνε θανάσιμος ἐχθρὸς μου. Δὲν δέχομαι ἐπιστολὰς ἐκ μέσους του.

— Ἐξοχότατε, εἶπεν ὁ Νοῦξ, ὁ Βασιλεὺς ἐπληροφόρηθη γὰρ τὸ μίσος ποὺ σὰς χωρίζει μετὰ τὸν Βάζα καὶ γὰρ αὐτὸ ἀκαρῶς σὰς γράφει...

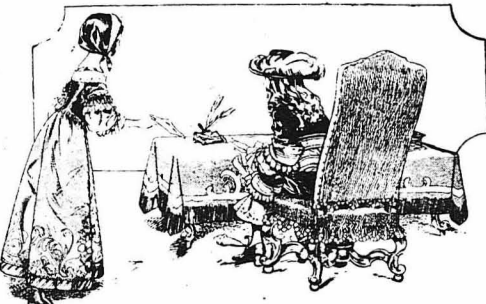
«Ο Μοιρομάνσ εἰξε σκυθρωπώσας. Τὰ χέρια του ἔστρεψαν. Φανόταν ἑτοιμὸς νὰ κοιματιάσῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βάζα, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποὺ τόσο μεγάλον κακὸ τοῦ ἔκαμε ἄλλοτε, ποὺ τοῦ ἀτίμασε τὴν μνηστῆ, ποὺ τοῦ ἐφαρμάκωσε ὁλόκληρην τὴν ζωὴν.

Δὲν παρεσβόνη μοιταῖα ἀπ' τὸ θυμὸν του. Εἰξε ῥήσει σαράντα χρόνια στὴν αὐτὴν καὶ ἤξερε νὰ προσκοιτεῖται. Ἐκαρνε τὴν ὁργὴν του, ἐκαρνε τὰ δόντια του γὰρ νὰ μὴν οὐκιάξῃ ἀπὸ λύσσα καὶ φθούρας:

«Ἐχετε δικὸν ὑποκομή. Πρώτιστα καὶ ἱερῶτατον καθήκον παντὸς ἐκαπρίδου εἶνε ἡ υπακοὴ στὸν Βασίλειον. Ἀς διαφύσκει τους λοιπὸν πρῶτα τὴν Βασιλικὴν ἐπιστολὴν. Διεισάστε τὴν σὲς ὑποκομή. Ἐγέρασα καὶ δὲν βλέπω καλὰ παιά...

«Ο Νοῦξ ἄνοιξε τὸ γράμμα τοῦ Βασιλέως καὶ διόβασε τὰ ἔξης:

«Μαθόντες ὅτι ἀπρόσφιλῆς ἡμῶν τόπος τῆς Γεντὲν τῆς 5, λυμαινεται ἀπὸ τῶν ἀ-

Μόλις ἡ θαλαμηπόλος τοῦ πῆνε τὸ γράμμα...

